

Српска Православна Црква Св. Сава

Исаква, ВА.

Свештеникова посланица за фебруар 2007 год.

Посно пролеће је дошло, светлост покојања... Да примимо оглас о посту са радошћу! Да је наш праотац Адам држао пост, неби били лишени раја... Док постимо физички, да постимо и духовно; да одрешимо све везе сагрешења. Да изцепамо сваку непобожну свезу, да поделимо хлеб са гладнима и да примимо њих у наше домове - који су безкућни, да би и ми добили велику милост од Бога нашег Исуса Христа. (Триод)

Драги у Христу браћо и сестре,

Да ли сте се икада питали да ли је ваша душа јака колико вашо тело, или велика као дела ваша? Можда ово је чудно питање, али размислите један моменат како разумемо биће наше душе. Ако не скренемо пажњу на њено постојање, онда је наш фокус сасвим на нашем физичком бићу. Мислим да би се свако сложио да је наше физичко постојање ограничено као и све што радимо – не постоји за увек. Са друге стране, душа траје за вечност. Питање је – где ће душа да борови? Ако не маримо, онда је то наша одлука. Али мислим да већина од нас брине за душу и разуме да постоје последице за све наше поступке.

У нашем ујурбаном животу може нам се чинити да је немогуће наћи времена, да се гаји наша душа, да би била велика, ако не већа, од нашег тела или онога шта радимо. Како човек може да добије велику душу? Отац Антоније Кониарис предлаже да, “Време поста може бити од помоћи у вези с тим; због тога што је црква одредила да је време поста - време да наша душа расте и да ми растемо у Христу.”

Уколико покушамо да урадимо ово некако, опет нисмо слободни да то урадимо. Зашто? Може бити да одговор лежи у чињеници да ми употребљавамо мерила и настојања овог света која сасвим воде наш живот. Да ли смо слободни или робови? С тим у вези, Св. Николај Жички и Охридски каже, “Велика новост, коју Хришћанство сваки дан јавља свету јесте, да се ништа не цени пуном ценом по спољњем изгледу него по суштини. Да се не цене ствари по боји и облику него по значењу. Да се не цени човек по положају и имању него по срцу, у коме се седињује осећање, ум и воља.”

Он разликује Хрисћански и светски поглед: “Према тој, за свет вазда новој науци, није роб онај ко је споља заробљен, нити је слободњак онај ко има спољну, телесну слободу. По световном појимању роб је онај ко мање ужива у свету, а слободњак је онај ко више ужива у свету. По хришћанском појимању роб је онај који не расте у љубави са Христом и не живи животом слаткога Христа, а слободњак је онај ко расте у љубави са Христом и живи животом слаткога Христа. И још по световном појимању роб је онај ко мање твори своју вољу у а што више туђу, а слободњак је онај ко више твори своју вољу а мање туђу. По хришћанском пак појимању роб је онај ко више твори своју вољу а што мање Божју вољу, а слободњак је онај ко више твори Божју вољу а што мање своју”.

Јасно је из овога да ако смо заинтересовани за спасење наше душе, не можемо бити сувише окупирани светом и наш духовни живот пропада. Ови горе прибележени погледи су различити и никако се не поклапају. Док смо на овој земљи требамо научити како да живимо у свету али да не зависимо од света. Ако то урадимо, онда постоји могућност да се наша душа обнови. Како Отац Кониарис каже, “Велики пост би требало да буде време да окренемо наше душе према Извору Силе и Новог Живота кроз свакодневну молитву, кроз читање духовних књига, кроз учешће на Богослужењу и у Светој Тајни”. Црквена књига (Триод) зове ово време “духовно пролеће које цвета за род Духа ... љубави, радости, мира, стрпљивости, љубазности, доброте, оданости, блажности, и самосавладавања”. Да ли је боље да будемо на овом путу?

Са љубављу у Христа,

о. Илија Балаћ
парох